

104β

1556-1824. Ιδιωτικά δικαιοπρακτικά έγγραφα. Ορισμός του αυθέντη Σκύρου για την ανενόχλητη εκμετάλλευση γης μοναστηριού έπειτα από οροθεσία. Σκύρος.

Δ. Παπαγεωργίου, *Ιστορία της Σκύρου από τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων*, Πάτρα 1909, σ. 108-110, 123-124, 146-147.

105

1557. Διαθήκη (νοταριακή πράξη). Κέρκυρα.

Λ. Βροκίνης, «Προνομιακά Παλατινῆς Κομητείας δικαιώματα ἐν Κερκύρᾳ κατὰ τὴν ιστ' ἑκατονταετηρίδα», *Κερκυραϊκὰ Χρονικὰ* 17 (1973), σ. 132-133.

106

1557-1622. Νοταριακές πράξεις. Ζάκυνθος.

Ν. Κονόμος, *Ἅγιος Διονύσιος ὁ πολιοῦχος Ζακύνθου*, Ἀθήνα 1969, σ. 77-79 αρ. 2, σ. 87-90 αρ. 5-6, σ. 105-107 αρ. 14, σ. 110-118 αρ. 18-22, σ. 123-124 αρ. 26.

107

1558. Ναυλοσύμφωνο (νοταριακό έγγραφο). Κέρκυρα.

Γ. Πεντόγαλος, «Ἐγγραφή συμφωνία γιὰ μεταφορὰ καταδιωγμένων Ἑπειρωτῶν ἀπὸ τοὺς Τούρκους στὴν Κέρκυρα τὸ 1558», *Ἑπειρωτικὰ Χρονικὰ* 22 (1980), σ. 91.

108

1559-1561. Νοταριακά δικαιοπρακτικά έγγραφα. Κέρκυρα.

Χρύσα Μαλτέζου, «Ὅσπίτια καὶ ὁσπιτοχαλάσματα Ἀντωνίου τοῦ Ἐπάρχου καὶ Ἀλεξίου τοῦ Ραρτούρου», *Δελτίον τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας* 2 (1986), σ. 40-42 αρ. 1, σ. 44-45 αρ. 2, σ. 46-48 αρ. 3, σ. 49-50 αρ. 4.

109

1559-1789. Νοταριακά καὶ πρωτοπαπαδικά έγγραφα (δικαστικές αποφάσεις,

θεσπίσματα), φάκελοι δικογραφιών σχετικά με υποθέσεις ιδιωτικού δικαίου εκδικαζόμενες από τον κλήρο. Κέρκυρα.

Δ. Κ α π ά δ ο χ ο ς, *Η απονομή της δικαιοσύνης στην Κέρκυρα από τους μεγάλους πρωτοπαπάδες την ενετική περίοδο (1604-1797)*, Αθήνα 1990, σ. 225-246 αρ. 1-31, σ. 248-251 αρ. 32-37, σ. 253-257 αρ. 39-45, σ. 260-264 αρ. 47-52, σ. 265-276 αρ. 55-69, σ. 277-278 αρ. 71-72, σ. 280-281 αρ. 75-76, σ. 283-285 αρ. 79-80, σ. 287-288 αρ. 83-85, σ. 289-295 αρ. 88-92, σ. 296-297 αρ. 95-97, σ. 298-301 αρ. 99-102, σ. 303-304 αρ. 106, σ. 304-305 αρ. 108, σ. 306-308 αρ. 110-112, σ. 310-312 αρ. 116-117, σ. 320-322 αρ. 128, σ. 325 αρ. 130, σ. 328-330 αρ. 134-135, σ. 333 αρ. 140, σ. 338-340 αρ. 148-150, σ. 342 αρ. 154, σ. 343-345 αρ. 157-558, σ. 347-348 αρ. 161-162, σ. 350-352 αρ. 165-167, σ. 353-356 αρ. 170-174, σ. 359 αρ. 178, σ. 360-363 αρ. 180-186, σ. 364-365 αρ. 188-189, σ. 366-369 αρ. 191-194, σ. 370-371 αρ. 196, σ. 373-374 αρ. 199-200, σ. 380 αρ. 213, σ. 381-382 αρ. 215-218, σ. 383-384 αρ. 220, σ. 385-386 αρ. 224-225 α+β, σ. 387-394 αρ. 228-233, σ. 394-396 αρ. 235-238, σ. 398-400 αρ. 241-244, σ. 401-405 αρ. 246-252, σ. 409-456 αρ. 1-10, σ. 462-465 αρ. 12, σ. 477-499 αρ. 14-16, σ. 525-532 αρ. 21, σ. 543-549 αρ. 23.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΞΟΡΙΣΤΟΥ

1592, 28 Αυγούστου

«... κύρ Δημος Σαβανής παρών σωματικῶς ἐξ ενός μέρους ὁμολόγησε καί εἶπεν καί ὑπόσχεται ὡς κάτωθεν· καί γάρ, ἐπειδή εὐρίσκεται εἰς τήν ἐξορίαν ὄλλην του τήν ζωὴν ἀπό τήν παρούσαν νόσον καί πόλιν Κορυφῶν ὁ ἀδελφός αὐτοῦ κύρ Νικόλαος Σαβανής ἀπό Χωρίον τῆς Κοαρακιάνας ὑπό χειρός τῆς δικαιοσύνης, καθὼς ὑπό ἀποφάσεων φαίνεται εἰς τό κριμηνάλι τοῦ ἐκλαμπροτάτου ρεγγιμέντου Κορυφῶν, ὁ δέ παρών μισέρ Παουλῆς Ακουρλῆς ἐξ ενός μέρους, ἐπειδή εὐρίσκεται ἔχων τι μπενεφίκιον ὡς ὅτι νά ἐμπορῇ νά ἐλευθερώνη ἕναν μπάντον ὄλλην του τήν ζωὴν, ἡγουν ἰνβήτα, δι' ὃ ἐσυμφώνησαν τά ἀναγεγραμμένα μέρη καί ὑπόσχονται τό καθ' ἕν μέρος ὡς κάτωθεν· Καί γάρ πρῶτον μὲν ὁ παρών μισέρ Παουλῆς ὑπόσχεται ὅτι νά τοῦ δώσῃ ὁ ἄνωθεν Σαβανής πρὸς τό παρόν τάληρα πενήντα με μίαν πιεντζαρίαν ὅπου νά χρεωστή νά δώσῃ ὁ ἄνωθεν μισέρ Παουλῆς τοῦ ἄνωθεν Σαβανῆ διά θάνατον καί διά πᾶν ἄλλον ἐναντίον. Ἐπειτα ὑπόσχεται ὁ ἄνωθεν μισέρ Παουλῆς ὅτι νά ὑπάγῃ εἰς τήν Βενετίαν καί Θεοῦ εὐδοκοῦντος ὑπόσχεται νά τοῦ φέρῃ καθαρὰν ἐλευθερίαν διά τόν αὐτόν μπάντον ἢ μέ αὐτό τό μπενεφίκιον ἢ καί μέ ἄλλον. Καί φέροντας τήν αὐτήν ἐλευθερίαν, ἕως τόν Μάρτιον μήνα ὅλον τόν ἐρχόμενον ἢ καί ὀλιγώτερον, ὁ ἄνωθεν μισέρ Παουλῆς, ὡς ἄνωθεν, ὑπόσχεται ὁ ἄνωθεν κύρ Δημος μετά τῶν παντοίων αὐτοῖς ἀγαθῶν παρόντων καί μελλόντων καί ἑαυτοῦ τοῦ ὅτι παρευθὺς ὅπου

σώση ἐδῶ ὁ ἄνωθεν μισέρ Παουλῆς μέ τήν ἄνωθεν ἐλευθερίαν, ὡς ἄνωθεν, νά τοῦ δίδῃ ἕτερα τάληρα ἑκατόν τῶν κορυφῶν πρὸς λύτρες ἔξυ τό καθέν, χωρίς τά ἄνωθεν τάληρα πενήντα. Εἰς δέ διορίαν μηνῶν δύο νά χρεωστῇ νά ἀποσώσῃ ὁ ἄνωθεν κύρ Δῆμος τοῦ ἄνωθεν μισέρ Παουλῆς ἕτερα τάληρα ὡς ἄνωθεν ἕως τόν ἀριθμόν τῶν διακοσίων σαράντα πέντε ἐννοώντας εἰς τόν ἀριθμόν τῶν ἄνωθεν τάλαιων διακοσίων σαράντα πέντε τά πενήντα, ὅποῦ τοῦ θέλει δώσῃ τώρα καί τά ἕτερα ἑκατόν ὅποῦ τοῦ θέλει δώσῃ, διά νά ἐλθῇ ἐδῶ ἀπό τήν Βενετίαν· Ἐάν δέ καί οὐδέν ἤθελε ἐλευθερώσῃ ὁ ἄνωθεν μισέρ Παουλῆς τόν ἄνωθεν κυρ Νικόλαον Σαβανήν, ἀδελφόν τοῦ ἄνωθεν κύρ Δήμου, ὁ ἄνωθεν κύρ Δῆμος νά μένῃ ἐλεύθερος ἀπό τήν ἄνωθεν ὑπόσχεσιν πρὸς τόν ἄνωθεν μισέρ Παουλῆν μένοντας ἢ παροῦσα συμφωνία κομένη καί ἡλαιομένη ὡς χάρτης ἄγραφος καί ὁ ἄνωθεν μισέρ Παουλῆς νά χρεωστῇ νά ἐπιστρέφῃ τά ἄνωθεν τάλαια πενήντα πρὸς τόν ἄνωθεν κύρ Δήμον ...».

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΠΟΙΝΗ ΦΥΛΑΚΙΣΗΣ ΣΤΗ ΣΥΖΥΓΟ ΓΙΑ
ΕΓΚΑΤΑΛΕΪΨΗ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΣΤΕΓΗΣ

1677, 5 Μαΐου

«Μᾶς προσφέρνῃ ταπινά ὁ κύρ Παῦλος Πουλῆς τοῦ ποτέ Ἰωάννη κάτικος εἰς τά κυπουριά τό πῶς εἶνε τόρα μήνες ἔντεκα, ὅποῦ ἐσί Μαρούλα, θυγατέρα τῆς Παπαράλενας γυνῇ αὐτοῦ Στεφανοτική, νά ἐφιγες ἀπό τήν συντροφίαν καί συγκατήκισίν του δίχος καμίαν ἐτίαν. Καί μόλον ὅποῦ πλέων φορές ἔβαλε καί σέ ἐπαρακίνησε νά ἐπιστραφῇ εἰς τήν συντροφίαν του καί κυβέρνησίν του, καθός οἱ νόμοι τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας διακελέβουν, δέν ἠθέλησες νά ἐπιστραφῇς. Παρακινούμενοι διά τοῦτο ἐκ τῆς συχνές ἀναζήτισες τοῦ αὐτοῦ Παύλου προστάσομεν ἐσένα τήν ἄνωθεν Μαρία ὅτι εἰς διορίαν ἡμερῶν τριῶν ἐρχομένων νά ἤθελες ἐπιστραφῇς εἰς τήν συντροφίαν καί συγκατήκισιν τοῦ ἄνωθεν ἀνδρός σου εἰς ποιήν ἀφορισμοῦ τοῦ παρὰ Θεοῦ παντοκράτορος καί ἡ τοῦ ἀφορισμοῦ καταφρόνιση νά πιάνεσε καί νά βάνεσε εἰς μίαν φιλακήν κλισμένη δια μήνες ἕξ ὁλοκλήρους. Οὕτως καί μὴν ἀλλέως ποιήσης ...».

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ
«ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΚΛΙΝΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ»

1683, 31 Ιουλίου

«... Ὁ αἰδεσιμότατος καί μέγιστος αὐθέντης ημῶν πρωτοπαπᾶς καθήμενος καί τά ἐξῆς. Ἀκούσας ἀπό ἐνός μέρους τήν Τερέζα, θυγατέρα τοῦ ποτέ Γεωργίου Ντουλφί, ἀπό τήν Πάρο ἔχουσα ὀρισμένον τόν Ἰωάννην Βασιλάκιν του Θωδωρῇ ἀπό χωρίον Καρουσάδες, ἄνδρα τῆς, εἰς τά παράπονα καί κακὴν συντροφίαν ὅποῦ ἔχει ἀπό λόγου του, πίνα, δῖφα, γυμνότιτα, δαρμούς καί τό χιρότερον ἀποξένωσιν τῆς πρικός τῆς, ὅποῦ σχεδόν ἀφάνησε τά πάντα. Καί ὀρμινεύοντάς τον νά διορθοθεῖ σκληρότερα τήν δέρνει. Διά τό ὅποιον ἐπαρακίνηθη καί ἦλθε ἐνώπιον τίς αἰδεσιμότητός του πολλώταταις φοραῖς καί μέ κάθε πατρική ἀγάπην ἐπαρακίνησέν τον νά τήν ἀγαπᾷ, νά μὴν τήν δέρνῃ καί νά μὴν πουλί τό πράγμα τις. Ἀμί αὐτός δέν παύῃ νά μαρτυρεῖ αὐτήν καί δέρνῃ χορίς ἐτίαν καί ὑβρίζι διμοσίος καί ἐσχρός. Διά τό ὅπιον φοβούμενη μήπος καί καμιά ἡμέραν θιμομένος τῆς ἀσικόση καί τήν ζοήν ἀναζητῇ τήν αὐτῆς χώρισιν. Ἀφ' ἑτέρου μέρους τόν αὐτόν Ἰωάννη Βασιλάκη του Θωδωρῇ ἀνταποκρινόμενον αὐτίς καί λέγοντα πός δέν ἵνε ἀλήθεια τέτια

πράγματα, ἅμι διά τήν κακήν της γλῶσαν δέν ἵμορι νά ὑπάγι νά δουλέψῃ. Καί ἀγκαλά νά ἦλθε ἐνόπιόν τις ἐκκλησιαστικές δικεοσύνις τίς αὐτίς αἰδεσιμότιτος, αὐτί τόνε κακοτρατάρι χειρότερα. Ὅθεν ἡ αὐτοῦ αἰδεσιμότις κατά πάντα καλός ἀκούσας καί ἱκανός Χριστοῦ τό ὄνομα ἐπικαλεσάμενος ἐξ οὗ καί τά ἐξῆς ἀποφάσισε ὅτι ἡ ἄνωθεν Τερέζα καί Ἰωάννης νά ἦνε χορισμένη κλίνης καί κατικίας ἕως Κύριος εἰρυνεύσῃ αὐτούς. Χριστόδουλος ὁ Κερκύρας, Μέγας Πρωτοπαπᾶς».

ΘΕΣΠΙΣΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ. ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΙΕΡΟΛΟΓΙΑ ΓΑΜΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΠΡΟΣΩΠΩΝ
ΓΙΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ ΚΩΛΥΜΑ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ. ΕΠΑΠΕΙΛΕΙΤΑΙ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ
ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

1728, 14 Νοεμβρίου

«Μέ τήν κατασκευήν διαφόρων ἐγκληματικῶν προτζέσεων ὁποῦ εἰς τήν ἱεροκαγκελαρίαν Ταύτην ἔγιναν ἐναντίον ἐκείνων τῶν ἀπερισκέπτων των ἱερέων τῆς νήσου ταύτης, οἱ ὅποιοι χωρίς νά ἐγνωρίζουν τούς τῆς συγγενείας βαθμούς διωρισμένους ἀπό τήν ἐκκλησίαν τολμοῦν καί ὄχι μόνον διά λόγου δίδουν ἄδειαν χωρίς νά στοχασθοῦν, ἀλλά καί μέ ἐγγράφους πίστεις πληροφοροῦντες τούς ἀμαθεῖς λαϊκοὺς καί σμίγονται πρό τῆς ἱερολογίας ἀπατῶσι καί τήν ψυχοφρόντιστον ταύτην ἀξίαν παίρνοντες τήν τῆς Ἱερολογίας ἄδειαν. Ταῦτα πολλάκις ἐλεγχόμενα τά μέν νομίμως κανονίζονται τά δέ ἀφορίζονται μέ ὕβριν τοῦ ἱερέως καί κίνδυνον φόνων. Εἰς ἀποτροπήν τοίνυν κάθε ἀποτοπήματος διά τοῦ παρόντος διορίζομεν καί θεσπίζομεν ὅτι ὅλοι οἱ Πρωτοπαπάδες, ἱερεῖς καί κάθε ἐφημέριος κάθε χωρίου καί αὐτῶν τῶν Μπόργων νά μὴν ἤθελε τολμήσῃ εἰς τό ἐξῆς, ὅταν εἶναι καμία συγγένεια ἢ κουμπαριά εἰς τά μέρη ὁποῦ ὑπανδρεύονται ἢ παλαιόθεν ἢ καί νεωστί ἢ ἀπό θηλυκόν ἢ ἀπό ἀρσενικόν καθώς ἀλόγως τινές λέγουν καί φλυαροῦν, νά κάμῃ πίστιν ἔγγραφον ἢ νά εἰπῇ εἰς τά μέρη πῶς γίνεται τό συνοικέσιον, ἐάν πρῶτον δέν φέρῃ τά ὀνόματα ὅλα ξάστερα δομένα ἐγγράφως εἰς ἐξέτασιν τοῦ ἡμετέρου πιστοῦ ἱερογραφέως, Νικολάου Λαρδέα. Ὅστις νά ἔχῃ χρέος ἐγνωρίζοντας, ὡς ἱκανός, τό συνοικέσιον νόμιμον νά τούς ὑπογράψῃ τούς βαθμούς μέ τήν ὑπογραφήν τοῦ ὀνόματός του, ὡς εἶπομεν, διά νά μὴν γίνεται καμία αἰμομιξία μέ πρόφασιν. Διατί, ἂν λείπουν οἱ ἄνωθεν ἱερεῖς ἀπό τήν ἄνωθεν ἐντολήν, θέλουν μείνει ὑποκείμενοι εἰς ρεάλια ἑκατόν εἰς ταῖς αὐθεντικαῖς οἰκοδομαῖς καί ἀναπολόγητοι εἰς τήν τοῦ προτζέσου ἀπολογία. Καί οἱ λαϊκοὶ ὁποῦ πρό τῆς ἱερολογίας ἤθελαν σμιχθοῦν τοῖς ἀρραβωνιαστικαῖς τους ἔστω σαν ἀφορισμένοι παρὰ Θεοῦ παντοκράτορος καί κατηραμένη ἢ γενεά ὁποῦ θέλει γεννηθεῖ ἀπό αὐτούς καί τά ἐξῆς. Τό παρὸν θέλει κηρυχθεῖ εἰς τὰς ἐννέα ἐπαρχίας ταύτης τῆς νήσου καί εἰς τά προάστεια Γαρίτζας, Μαντουκιοῦ καί Ποταμοῦ μέ δέκα ὅμοια ἔγγραφα προστάγματα γράφωντας τήν ἐνέργειαν ὁ διορισθεὶς εἰς ποινὴν ἀργείας καί τά ἐξῆς ...».

ΘΕΣΠΙΣΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ ΤΗΝ ΠΩΛΗΣΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ
ΣΕ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ἢ ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

1730, 28 Φεβρουαρίου

«... Ἐφθασεν εἰς ἄκρον ἢ ἀναίδειαν τῆς αἰσχροκερδείας τινῶν κακοεικονογράφων τῆς παρούσης πόλεως, οἱ ὅποιοι ἀκόμη δέν ἔμαθον σχεδόν νά χαρακτηρίζουσι καί βάλλοντες εἰς ἓνα μέρος τόν φόβον τοῦ θεοῦ καί αὐτῆς τῆς συνειδήσεως ἔβαλλον εἰς καπιλεῖον τό

ἀμώμητον σέβας τῶν ἁγίων εἰκόνων εἰς τόσον, ὅτι ἄνιξαν δημοσίως ἐργαστήρια, ὡσάν τούς χειροτέχνους εἰς τὰς ἀγοράς. Καί προσθέτοντες ἄτοπον εἰς ἄτοπον ἢ μᾶλλον παράνομον σύρουν εἰς τὰς πλατείας τὰς κακογραμμένας εἰκόνας ὅπου καί εἰς τὰ ἐργαστήρια διὰ νά εἶναι κακογραμμένας δέν πωλοῦνται, διὰ νά γελάσουν καί ἔτζι τοὺς ἰδιώτας Χριστιανούς αἰσχροκερδαίνοντες τὴν πούλησιν Ἰουδαϊκῶς, οὐ μόνον τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ καί τῆς Θεοτόκου καί αὐτῶν τῶν ἁγίων. Ἐσυγχίσθη λοιπόν ἡ συνειδήσις μας εἰς τοῦτο τό ἀπαίσιον ἔργον ἐνθυμούμενοι οὐ μόνον τὰς Συνοδικὰς εἰς τέτοιαν ὑπόθεσιν ἀποφάσεις, τὰ αἵματα τόσων καί τόσων Ὁμολογητῶν ὅπου διὰ τὰς ἁγίας εἰκόνας ἐχύθησαν, ἀλλὰ καί τό βάρος τῆς ποιμαντικῆς ταύτης ἐκκλησιαστικῆς ἀξίας. Καί διὰ τοῦτο παρακινημένοι ἀπό τὰ ρηθέντα διορίζομεν διὰ τοῦ παρόντος καί θεσπίζομεν. Πρῶτον. Ὅτι αἱ ἱεραὶ εἰκόνες νά γίνωνται ἐπιτηδεύει ἀπό ἐμπείρους ζωγράφους κατὰ τὸν θεῖον Γερμανόν θεωρημέναι εἰς τὴν παρουσίαν μας ἀπό τὸν ἐπιτηδειότερον εἰκονογράφον τῆς πόλεως καί τότε νά τιμῶνται ἂν εἶναι ἀρμόδιαι. Δεύτερον. Μὲ κάθε τρόπον νά κλεισθοῦν τὰ ἐργαστήρια τῶν κακογράφων καί νά γίνωνται αἱ ζωγραφίαι ἢ εἰς νάρθηκας ἐκκλησιῶν ἢ εἰς κλεισμένα ὀσπήτια καθὼς ἦτον παλαιόθεν, διὰ νά μὴν ἐμπαίζονται αἱ ἅγαι εἰκόνες. Τρίτον. Νά μὴν ἡμπορῇ τινὰς πλέον οὔτε νά πέμπῃ οὔτε νά πωλῇ εἰς τὰς πλατείας ἁγίας εἰκόνας ἐθνικῶς ὡς οἱ Ἕλληνες τοὺς θεοὺς. Εἰς ποινὴν τῶν παρηκόων ἀγιογράφων ἀφορισμοῦ ἀλύτου παρὰ Θεοῦ καί ἔστωσαν ἔξω τῆς ἐκκλησίας ὡς οἱ αἵρετικοὶ καί εἰκονομάχοι. Φυλασσόμενοι νά τοὺς παιδεύσωμεν ὡς παρηκόους καί μὲ τό μέσον τῆς Χριστιανικωτάτης αὐθεντίας. Σπυρίδων ὁ Κερκύρας Μέγας Πρωτοπαπᾶς ...».

ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΔΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ. ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΠΟΙΝΗ ΙΣΟΒΙΑΣ ΑΓΑΜΙΑΣ ΣΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΜΗ ΣΥΜΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΠΟΥ ΔΙΕΤΑΣΣΕ ΤΗ ΣΥΝΟΙΚΗΣΗ ΜΕ ΤΟ ΣΥΖΥΓΟ ΤΗΣ

1734, 20 Φεβρουαρίου

«... Ὁ Παναεισεμώτατος καί Μέγιστος Αὐθέντης ἡμῶν Πρωτοπαπᾶς Ἰδὼν ὅτι μῶλον ὅπου ἀφορίσθη δημοσίως ἢ ὀπισθεν Ἀντωνέλα, θυγατέρα τοῦ ποτέ Θεοδωρῆ Σκιαδόπουλου καί γυναῖκα τοῦ Νικολέτου Μιλιαρέση, δέν ὑπήκουσε νά ὑπάγῃ εἰς τὴν συνοίκησιν τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός της μόνον ἔμεινε στέραία καί ἀμετάτρεπτη εἰς τὴν κακὴν της γνώμην διορίζει καί διορίζοντας ἀποφασίζει ὅτι ἡ αὐτὴ Ἀντωνέλα ἀφορισμένη νά μείνῃ ἄγαμος ἕως τελευτέα ἀναπνοῆς ἡμπορῶντας ὁ αὐτός Νικολέτος Μιλιαρέσης νά ἀπεράσῃ εἰς ἕτερον νόμιμον γάμον κατὰ τοὺς ἱεροὺς Νόμους καί τὰ ἐξῆς. Ὁ Μέγας Πρωτοπαπᾶς Κερκύρας ...».

110

1560. Χρεωστικό ομόλογο. Βενετία.

Γ. Μάρκος, «Τρία ιδιόγραφα γράμματα τοῦ νοταρίου Θηβῶν (16^{ος} αἰ.) Μανουὴλ Μαλαξοῦ», *ΕΚΕΙΕΔ* 22 (1975) [1977], σ. 28-29.

111

1560-1567. Κώδικας Αντωνίου Σπυρῆ, νοταρίου και πρωτοπαπά Κερκύρας.

